

[Hanne Reintoft.]

For så vidt der skal være rimelighed i ændringen, bør man sikre, at det bliver et flertal af de stemmeberettigede, som afgør, om et forslag er vedtaget eller forkastet. Det kan ikke tilkomme nogen som helst kompetent forsamling. Hr. Erling Dinesen ved også, at vi ikke får den aktive interesse omkring overenskomstsituationen tilbage, hvis man ikke ændrer dette, men det ønsker man måske ikke? Jeg ved ikke, om det er det, der er baggrunden.

Dernæst foreslås det, at det skal overvejes, om der bør ske yderligere begrænsninger i forligsmandskollegiets adgang til at udsætte truende arbejdsstandsninger. Ja, det bør der, for der skal være fri strejkeret. Det er meget enkelt. Men hvad angår de bevingede ord om samfundshensynene, så har det jo altid, og det ved socialdemokratiet også godt, været muligt at forhandle med arbejderne om ikke at standse arbejdet, hvor det kunne koste menneskeliv at man standsede det. Det har jo ikke været noget som helst problem i vort samfund. Også det kan man trygt overlade til parterne på arbejdsmarkedet, i dette tilfælde arbejderklassen.

Den fjerde vurdering drejer sig om, hvornår de nye overenskomster skal begynde at virke. Det vil som antydning i bemærkningerne være det eneste rigtige, at de virker fra de gamle og nogle gange ringere overenskomsters udløb; det skulle vel ikke være så svært at se logikken i det, heller ikke i et folketingsudvalg.

Som sagt har vi ikke noget som helst imod, at man sætter sig hen og vurderer og overvejer og gennemtænker og diskuterer, men vi har noget imod, at man trækker tingene ud. Hvorfor er det nødvendigt, når problemerne i mange år har været trukket knivskarpt op, når alle, der kender til fagbevægelsen, kender problemerne, ved, hvad de koster? Hvorfor er det nødvendigt, når deres løsning er nærliggende, og når denne løsning faktisk, sådan som situationen er på arbejdsmarkedet, kræver en hurtig og effektiv foranstaltning? Det er svært at forstå; man skulle næsten tro, at forslaget var fremsat på et tidspunkt, hvor socialdemokratiet var ved regeringsmagten. Det ligner et forslag, der kom dengang det var sådan.

I øvrigt vil jeg gerne have at vide, hvis hr. Erling Dinesen ved det — jeg ved, at det

ikke er sikkert, hr. Erling Dinesen kan svare mig på det — om den socialdemokratiske folketingsgruppe for en gangs skyld i dette forslag skulle være enig med LO-ledelsen og der ikke hersker den samme forvirring, som der gør omkring arbejdsløshedsunderstøttelsens størrelse. Men det er måske en hemmelighed, I skal afsløre senere.

Ordføreren for forslagsstillerne (Erling Dinesen): Der ville jo gå en times tid, hvis jeg skulle svare på alle de spørgsmål, som er stillet her i dag. Det kunne være meget sjovt, men det er vi nok de eneste der synes, er jeg bange for. Derfor skal jeg undlade det.

Jeg er lidt i tvivl om, hvem jeg skal sige tak til for tilslutningen i denne sag. Jeg må hellere begynde med arbejdsministeren; jeg opfattede nærmest hans svar som en betinget afvisning. Arbejdsministeren startede med at sige, at ingen af hovedorganisationerne har ønsket ændringer. Det kan jeg altså kun opfatte på den måde, at arbejdsministeren ikke læser aviser; for forholdet er jo det, at både LO på kongressen og mange andre faglige kongresser klart har tilkendegivet, at man ønsker ændringer i forligsmandsloven; man har såmænd også peget på, hvilke ændringer det drejer sig om, og de er ikke meget forskellige fra dem, vi har foreslået. Det er der ingen grund til at lægge skjul på.

Det, jeg ikke forstår, er, at arbejdsministeren derefter går over til at tale om, at hovedaftalen er bortfaldet, forhandlingsreglerne eksisterer ikke mere, samarbejdsreglerne er opsagt, og dette er ensbetydende med, at hovedorganisationernes forhandlingsevne er alvorligt svækket. Jeg begriber ikke, hvordan man kommer til den konklusion. Det er klart, at der er stærke modsætningsforhold, interesse modsætninger her, men at man kan fastslå på dette tidspunkt, at hovedorganisationernes forhandlingsevne er alvorligt svækket, og derefter, forstod jeg, drage den konklusion, at ergo skal vi ikke alene beskæftige os med et rent lovgivningsanliggende, men også med en række kollektive aftaler, som er afsluttet på arbejdsmarkedet mellem Dansk Arbejdsgiverforening og LO, det forstår jeg simpelt hen ikke. Jeg forstår ikke, at man vil lægge det op på den måde, som arbejdsministeren gør,